

teční stížnost formální zmatek; jest tudíž povinna, vzíti jej za základ při provedení hmotněprávního zmatku čís. 10 § 281 tr. ř. a dovoditi, že žalobní děj takto v rozsudku formálně bezvadně zjištěný byl soudem nesprávně podřazen. To nečiní a neprovádí uplatňovaný zmatek v tomto směru po zákonu. Poukaz na obsah objektivního nálezu krajského soudu v Hradci Králové a na jeho kvalifikaci závadného výroku nemůže nic měniti na tom, že v souzeném případě dospěl soud ve směru subjektivní viny k vlastnímu přesvědčení a tím i k odchýlné právní kvalifikaci činu obžalovaného.

Správně provedena a také odůvodněna jest však zmateční stížnost, pokud namítá, že soud, který zjistil, že obžalovaný svými výroky v odst. 9 až 12 přečteného dílu »zásadního prohlášení« jako příslušník strany komunistické schvaloval občanskou válku, státní převrat a nastolení diktatury proletariátu, jak jest v intencích komunistické strany, a že tedy schvaloval zločin úkladů o republiku — porušil zákon, uznáv obžalovaného vinným jen přečinem podle § 16 čís. 1 zák. na ochr. rep. přes to, že jeho jednání v rozsudku zjištěné, naplňuje podle jasného doslovu zákona skutkovou podstatu zločinu podle § 16 čís. 2 zák. na ochr. rep. V tomto směru bylo vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a poněvadž skutková zjištění rozsudku dovolují rozhodnouti ve věci samé, uznati, jak se stalo.

Čís. 3660.

Nezáleží sice na pojmenování, jímž označil, najmě obhájcem nezastoupený obžalovaný, opovězený jím opravný prostředek, když z obsahu podání vychází na jevo, že jde ve skutečnosti o jiný opravný prostředek; vyplývá-li však zcela nepochybně z obsahu opovědi obžalovaného a z jeho ústního prohlášení, že jde skutečně jen o odvolání z výše trestu, nelze je posuzovati jako zmateční stížnost (§ 4 čís. 1, § 1 čís. 1 nov. k tr. ř. čís. 3/1878).

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1929, Zm II 243/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Brně z 18. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupky podle § 312 a § 468 tr. zák., a nepřihlédl k odvolání obžalovaného co do trestu.

D ů v o d y:

Obžalovaný opověděl proti rozsudku v zákonné třídenní lhůtě odvolání, žádaje zároveň na brzké doručení rozsudku, by mohl »rekurs proti této výměře trestu« včas podati. I v dalším podání došlém soudu 21. června 1929 poukazuje na odvolání, jež proti rozsudku včas opověděl, a žádá za zřízení obhájce chudých, by jím včas odpověd' na žalobu a odvolání mohl podati a podle soudního záznamu dostavil se dne 25. června 1929 osobně k soudu a znovu požádal, by mu byl zřízen

obhájce chudých »k provedení odvolání do výroku o trestu a k odpovědi na odvolání státního zástupce«. Dne 10. července 1929 došlo soudu podání obžalovanému zřízeného obhájce chudých, v němž se však neprovádí odvolání, nýbrž výhradně zmateční stížnost z důvodů § 281 čís. 4 a 9 a) tr. ř. a odpovídá zároveň na odvolání veřejného obžalobce. Nezáleží sice zásadně na pojmenování, jímž označil, najmě obhájcem nezastoupený obžalovaný, opovězený jím opravný prostředek, když z obsahu podání vychází na jevo, že jde ve skutečnosti o jiný opravný prostředek. V souzeném případě vyplývá však zcela nepochybně z obsahu opovědi obžalovaného, zejména však z jeho ústního prohlášení z 25. června 1929 před krajským trestním soudem v Brně, že jde skutečně jen o odvolání z výše trestu. Jestliže pak toto odvolání, jež by ostatně bylo podle prvního odstavce § 283 tr. ř. nepřípustné, v zákonné lhůtě vůbec nebylo provedeno, za to však obhájcem provedená zmateční stížnost v zákonné lhůtě vůbec nebyla opověděna, bylo ji zavrhnouti podle § 4 čís. 1, § 1 čís. 1 nov. k tr. řádu z roku 1877/78 jako opožděnou, k onomu pak, ježto nebyly udány okolnosti, jež mají odvolání odůvodniti, nebylo přihlížeti (§ 294, odst. 2 tr. ř.).

Čís. 3661.

Povšechné výtky proti souboru osob (na př. proti tajemníkům politické strany a jejím organisacím) lze stíhati jako urážku na cti jednotlivců náležejících k tomuto souboru jen, pokud byly míněny jako urážka těchto jednotlivců a pokud jim tak bylo též lze rozuměti.

Podle stávajících názorů spatřuje se v povšechných projevech projev jednotlivci ubližující jen, má-li projev jistý znatelný věcný vztah k osobě jednotlivcově, čemuž bude tak zpravidla, vztahuje-li se projev na okruh osob početně poměrně úzký, přesně vytyčený, kde osobnost jednotlivce neustupuje naprosto do pozadí.

Právo k podání žaloby jest tu přiznati každému, kdo podle poznatku třetích osob může býti pokládán za toho, na nějž se urážlivý výrok vztahuje.

Po stránce subjektivní jest uvažovati o tom, zda si pachatel při takovém povšechném projevu byl vědom toho, že podle oněch znamení, na více osob poukazujících, mohl býti jeho výrok třetími osobami (čtenáři článku) vztahován i na osobu soukromého obžalobce, třebaž týž nebyl označen jménem a třebaž ona znamení nebyla ani taková, by se hodila jen právě na jeho osobu.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1929, Zm I 705/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Chebu ze dne 25. října 1928, jímž byli oba obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491, 493 tr. zák., obžalovaný Arnošt H. i z obžaloby pro přestupek podle § 6 zák. čís. 124/24 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný v celém rozsahu a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.